

V Prievdzskom občasníku už boli uverejnené články o udalostiach z rôznych oblastí života mesta a preto som sa odvážil napísať niečo o dianí v oblasti hudby a zábavy, ktorých som bol v istom časovom období aspoň okrajovým účastníkom.

Jazz v Prievdzi

A si v roku 1960 sa mi do uší dostal nový, dovtedy mne neznámy hudobný žáner jazz (dnes džez) cez môjho, o tri roky staršieho brata, ktorý na rádiu značky Hymnus počúval túto hudbu v jej najrýdzejšej podobe s komentárom človeka s úžasným hlasom a prehľadom. Bol to Willis Cannover na Hlase Ameriky. Keď sme si takmer každý večer v kuchyni (aby sme nerušili) naladili túto stanicu, ozvalo sa: *This is Voice of Amerika, Willis Cannover speaking...* Všetko ešte podfarbené Ellingtonovým *Take The „A“ Train*. Vysielanie tejto stanice sa k nám dostávalo cez retranslačné stanice Tanger, Mnichov, prípadne Thessaloniky a my sme až uši napínali, lebo príjem bol nekvalitný. Čakali sme, čo nám ten pán pripravil. Bol to však vždy veľký zážitok! S pribúdajúcou nocou sa príjem zlepšoval, ale naše schopnosti vnímať postupne klesali. Následné ranné vstávanie bolo potom ťažké.

Ďalším zdrojom tejto hudby bola denne od 17.00 – 17.30 h relácia *Eva z NY* na Slobodnej Európe a Johnom Willson tamtiež. Po jej skončení sme utekali na „pou šiestu“ do kina do Domu osvetly. Ale stíhali sme to až po žurnále, lebo uvádzačky panie Mečiarová a Balážová nás skôr nepustili.

Na prvý kontakt s ľuďmi, ktorí mali túto hudbu radi si spomínam, že to bolo v Hudobnej škole na Drevenom rínku v priestoroch bývalej Židovskej školy. Tu hrával na klavíri nebohý Marián „Belino“ Bielický v štýle profesionálneho jazzmena, fajčil jednu cigaretu za druhou a Milan Galus ho medzi hraním „spucoval“, že nepozná skladby Jaroslava Ježka. Bolo to úžasné a my „malí“ sme len pozerali, počúvali a podupkávali.

Neskôr vznikla pod záštitou Banských stavieb kapela, ktorej repertoár tvorila tanečná hudba, ale v rámci možností (cenzúry) aj jazz. Jej členmi boli zamestnanci – multiinstrumentalista Milan Galus, klavír, trombón, trúbka, harmonika, nebohý Vladino Jarolímek bubny, Viktor Tvrдый klavír, nebohý Ivan „Fučino“ Fukár klarinet, Paľo „Šovár“ Šovčík gitara, Jaro „Dizzy“

Barčík trubka a spev, Milan „Jimmy“ Gatial banjo (dnes bendžo), Jožo „Žuro“ Košík bubny a v istom období aj moja maličkosť na basu. Tu pripomeniem aj ďalšie mená: Rudo Vavro, Jožo Bartolen, Miloslav Boháč, Ivan Kocian, Paľo „Larry“ Rosina, Ivan Remiáš...

Hrávalo sa na podnikových akciách Banských stavieb, ale aj na stužkových, plesoch, v kaviarni hotela Hviezda, v Zámockej kaviarni v Bojniciach, v Malej sále Domu osvetu a inde. Mimoriadne populárne boli v tom čase tiež tzv. čajové zábavy pre mladých v nedeľu od 14 hodiny v Zámockej vinárni. Kto sa chcel zabaviť musel tam byť včas! Vtedy veľmi populárny „gingfizz“ podávala barmanka pani Melišková v kávových šáločkách len vyvoleným a spoľahlivým „štamgastom“ (boli to predsa zábavy bez alkoholu).

Pri tejto aktívnej činnosti sme všetci aj naďalej počúvali zahraničné rozhlasové stanice a ja som sa v rámci možností snažil nahrávať túto muziku na dodnes funkčný, vtedy špičkový magnetofón Sonet DUO. Odkladám ho aj s páskami ako relikviu dodnes.

Záujem o jazz prejavovalo vtedy málo ľudí a nám, čo sme sa poznali, sa naskytla ďalšia možnosť počúvať túto hudbu, ale už v lepšej kvalite. Na stavbe ENO 3 (Elektráreň Nováky) sme sa zoznámili s dvoma pracovníkmi firmy z Plzne – s Jirkom Hessom, až do odchodu zo stavby hrával v kapele na klarinete a Viktorom Vlášekom, ktorý si z pôsobenia v zahraničí nosil LP platne s nahrávkami špičkových amerických jazzmanov. Počúvanie týchto skvostov sa realizovalo v dvojizbovom byte Jara Barčíka v činžiaku na Kolotoči. Miesta bolo málo, záujemcov veľa, dym z cigariet sa dal takmer krájať a vo vedľajšej miestnosti tri malé deti. Nuž a takto sme to ťahali mnoho nocí. Dodatočne – Anka Barčíková, vďaka za trpezlivosť a pochopenie!!!

Priami aktéri tohto nedlhého obdobia existencie kapely by si isto spomenuli na zážitky a udalosti, na ktoré sa ja nepamätám. Je na nich, či sa o ne s nami podelia. Ak som na niekoho nebodaj zabudol, nebolo to úmyselne. Tento článok chce byť len pripomenutím činnosti malej skupiny ľudí zaujímajúcich sa o vtedy (ale kupodivu ešte aj dnes) nie príliš známy hudobný žáner. Vtedy to bola hudba ideologicky nevhodná a prekvapuje, že ani dnes ju nepopularizujú naše verejnoprávne inštitúcie (na rozdiel od Česka).

Spriazneným dušiam želim veľa príjemných chvíľ pri počúvaní jazzu a bolo by milým počínom, keby v našom meste vznikla aspoň malá kapela venujúca sa tomuto žánru, ale s dlhšou životnosťou, ako to bolo šesťdesiatych rokoch minulého storočia.

Jazzu zdar a swingu zvlášť Ivan Jurík (1945)